Divina Vindecare

NR. 65 MAI 2015

Evanghelia evoluționist-teistă

Ardeiaș Vlad, Mai 2015

Elanul pe care știința l-a luat începând cu debutul secolului al XVII-lea a crescut exponențial cu trecerea timpului. Așa se face că astăzi domeniile de cercetare s-au diversificat și aprofundat, una dintre creațiile lor fiind produsul tehnologic care le servește cu succes în procesul de înaintare pe calea investigației vieții în toate aspectele ei. Unul dintre aceste aspecte vizează bineînțeles originea vieții, un subiect atât de mult disputat în toate mediile, mai ales în ultimele două secole.

Concluziile și dovezile prezentate de oamenii de știință evoluționiști au început să fie considerate în ultimul timp din ce în ce mai mult în mediile creștine. În consecință, un mic număr de creștini au îmbrățișat în ultimii ani ateismul sau teismul evoluționist. Scopul acestui articol nu este acela de a prezenta argumente științifice împotriva afirmațiilor oamenilor de știință evoluționiști, și asta pentru că publicația de față nu are acest profil pe de o parte, și pentru că există o multitudine de surse de informare care sunt la îndemâna majorității pe de altă parte. Articolul de față se constituie într-o prezentare a viziunii teismului evoluționist și a câtorva dintre motivele pentru care această concepție nu este conformă cu realitatea.

Experiența personală

Am intrat în contact cu această viziune fiind invitat la una dintre întâlnirile organizate de cei care o împărtășesc. Acolo am cunoscut căutători după adevăr, persoane profund nemulțumite, chiar rănite în experiența care le fusese oferită în cercurile bisericești frecventate. Îi apreciez pentru sinceritatea față de ei înșiși, pentru curajul și deschiderea de a investiga, de a „*cerceta toate lucrurile*" (1 Tesaloniceni 5:21), „*ce este bun*" devenind însă de la un punct destul de relativ, depinzând de experiența fiecăruia în parte. Această întâlnire a constituit pentru mine o provocare, nefiind familiarizat cu această teologie evoluționist teistă. Și pentru că sunt în continuare un căutător, departe de a avea pretenția absurdă că a înțeles pe deplin adevărul, am acceptat bucuros această provocare, conștient fiind de faptul că sub călăuzirea lui Dumnezeu, aceasta se va dovedi o mare binecuvântare.

Am decis așadar să renunț la orice prejudecată și să ascult cu deschidere această viziune asupra vieții și sensului ei. Și pentru că petrec deseori multe ore în fața volanului mașinii, am putut să ascult peste o sută de ore de prezentări care, detaliu cu detaliu, m-au ajutat să înțeleg această evanghelie modernă. În urma acestui demers, am inițiat un dialog cu unii dintre susținătorii acestui concept, dialog care, din păcate, până acum nu s-a dovedit roditor, dar care continuă.

Cuprins:

Evanghelia evoluționist-teistă Pag 1
Biblia despre cunoaștere Pag. 12
Invitație la întâlnire de studiu Pag. 17

Provocarea

Provocarea lansată constă în afirmația că relatările Bibliei nu sunt conforme cu realitatea, că Biblia, ca și colecție de 66 de cărți, a fost alcătuită din rațiuni politice, că religia creștină este un fals, fiind prezentate argumente științifice, istorice, lingvistice, logice și altele. În mod deosebit, dovezile științifice sunt legate de primele capitole din Geneza care descriu modul în care a planeta noastră și universul au venit la existență pe de o parte, și potopul pe de altă parte. În sprijinul teoriei evoluționiste și a celei ce afirmă că universul și pământul au vârste înaintate, sunt aduse argumente din diverse discipline științifice: astronomia, geologia, genetica, anatomia, botanica, zoologia etc. De asemenea, sunt prezentate argumente în favoarea ideii că anumite evenimente și presupuși autori ale scrierilor biblice nu corespund cu realitatea, că pasaje din anumite cărți ale Bibliei ar fi fost grosolan alterate de-a lungul timpului pentru a se potrivi cu interesele politice contextuale, că anumite concepții și practici înglobate în tradiția și crezul creștin au un temei nefondat datorită faptului că sursa lor a fost contextuală, culturală, politică și altele.

Evoluționismul teist nu respinge ideea existenței lui Dumnezeu, ci încearcă o explicație în care să armonizeze teoria evoluției cu viziunea Bibliei, arătând că supra-naturalul nu este necesar în dezvoltarea și diversificarea universului și a vieții. Ei afirmă scenariul științei evoluționiste al modului în care a evoluat universul, planetele, sistemul nostru solar, maniera întâmplătoare în care a apărut pământul și pe pământ primele forme de viață, plantele și animalele și, în final, omul. Dar pentru că această cronologie darwiniană vine în conflict direct cu interpretarea creaționistă a raportului Genezei despre creație, evoluționiștii teiști au propus fie teoria „zi - eră" sau teoria figurativă, interpretând astfel în mod alegoric relatările de la începutul cărții Genezei pentru a concluziona și pe baza Bibliei că pământul este vechi de miliarde de ani. Interpretarea evoluționistă a registrului de fosile implică însă faptul că timp de miliarde de ani multe forme de viață au trăit și au murit cu mult înainte de apariția omului.

În ceea ce privește Persoana lui Dumnezeu, există două concepții în cadrul evoluționismului teist. Prima afirmă că Dumnezeu a avut în plan apariția vieții în univers, dar că El a creat numai legile universului și eventual anumite elemente de bază pe care le-a lăsat să interacționeze între ele aleatoriu potrivit legilor respective. Astfel, originea vieții este una naturalistă la fel ca și dezvoltarea ei. Dumnezeu S-a retras imediat după ce a așezat elementele de bază potrivit unor legi exacte, și nu a mai intervenit de atunci în acest proces numit „evoluție". Cea de-a doua concepție evoluționist teistă despre Dumnezeu, afirmă intervenția constantă a lui Dumnezeu pe parcursul evoluției vieții de la simplu la complex, El fiind în spatele transformărilor uimitoare care au condus ca din reptile să apară păsări și din necuvântătoare, făuritori de calculatoare. Ambele versiuni reprezintă o încercare nereușită de a armoniza concluziile evoluționiste cu afirmațiile Bibliei.

O evanghelie evoluționist teistă?

Prietenii mei care susțin această viziune au afirmat că această alăturare de termeni este una nefericită și asta pentru că Evanghelia nu are nimic în comun cu știința, că cele două ar trebui separate, privite și primite concomitent: Evanghelia se ocupă cu calea către Dumnezeu, cu latura spirituală a omului, pe când știința vorbește despre aspectele naturale ale vieții, se ocupă cu studiul legilor universului oferind demonstrații practice, tangibile pentru concluziile ei. Și pentru că pretenția este ca știința și credința să nu fie amestecate datorită naturilor lor, prietenii mei afirmă că nu există oameni de știință creaționiști, că acesta este un anacronism, o asociere eronată de termeni care conduce la o concepție total greșită.

În timp ce este adevărat faptul că în demersul lui de cercetare în orice domeniu, omul de știință trebuie să analizeze materialele pe care le are la îndemână potrivit cunoștințelor științifice acumulate, pretenția de a nu intersecta concluziile științifice cu afirmațiile Bibliei îmi amintește de stilul de viață al multor creștini: un fel de comportament, limbaj și prestanță în cadrul întâlnirilor cu caracter religios, și un cu totul altul în afara timpului dedicat activităților spirituale. Fără a confunda natura demersului cercetării științifice cu natura experienței spirituale, pentru a fi constanți în gândire, consecvenți în afirmații și astfel a dezvolta un caracter armonios, avem nevoie să armonizăm cele două căi de cunoaștere.

Evoluționismul teist constituie o propunere a unei viziuni asupra vieții, a unei perspective asupra ființei umane, asupra naturii sale, a rolului său în această viață, într-un cuvânt, o întreagă filozofie existențialistă. Această teorie nu se restrânge numai la enunțarea unor legi naturale, la descrierea unor fenomene și la descifrarea unor obiecte vechi, ci rezultă în final într-o concepție asupra realității. Acesta este motivul pentru care insist în această asociere de termeni: evanghelia evoluționist teistă, vestea adusă de acești cercetători, veste pe care fiecare va trebui s-o judece cât de bună este.

Problema majoră

Creștinul care dorește să urmeze și în acest domeniu îndemnul Bibliei de a cerceta toate lucrurile (1 Tesaloniceni 5:21), se lovește de o problemă majoră, problemă cauzată de natura subiectului în discuție. Argumentele prezentate de evoluționismul teist sunt aceleași argumente științifice evoluționiste care vizează originea și dezvoltarea vieții. Din perspectiva omului de rând, aceste argumente se împart în două categorii, și anume:

1. Argumente pe care le poate înțelege, și
2. Argumente pe care nu le poate înțelege.

Desigur că oricine dorește și are la dispoziție variatele resurse necesare, își poate îmbogăți bagajul de cunoștințe pentru a ajunge la un nivel din ce în ce mai ridicat de cunoaștere și, ca urmare, de înțelegere a argumentelor propuse. Realist vorbind, numai o minoritate din populația globului poate să pornească pe acest drum. Iar pe măsură ce argumentele devin mai sofisticate și deci, se presupune, mai convingătoare, numărul celor care le vor putea înțelege scade dramatic.

Gândindu-ne însă la argumentele pe care majoritatea oamenilor le pot înțelege, acestea se împart la rândul lor în alte două categorii:

1. Argumente pe care căutătorul le poate verifica, și
2. Argumente pe care căutătorul nu le poate verifica.

Nevoia de a verifica argumentele nu vine din presupusa prejudecată a unei persoane cu convingeri creștine, ci din îndelunga dispută contradictorie dintre oamenii de știință evoluționiști atei și oamenii de știință creaționiști. Spre exemplu nimeni nu simte nevoia să verifice dacă vârful Everest din Munții Himalaia măsoară 8.848 metri, și asta pentru că niciun om (cu atât mai puțin o autoritate în domeniu) nu a contestat acest fapt.

Aici însă ne lovim de o altă concepție evoluționist teistă care nu este în conformitate cu realitatea, și anume că

„Nu există oameni de știință creaționiști!"

Prietenii noștri evoluționist-teiști afirmă că pentru a fi recunoscut ca om de știință, și astfel pentru a-i fi luată în considerare opinia, cineva trebuie să fie recunoscut în mediile academice prin premii (eventual Nobel), distincții, lucrări etc., ceea ce nu s-a întâmplat niciodată în cazul creștinilor. Ar lua mult mai mult spațiu decât cel de care dispunem aici pentru a-i aminti pe toți oamenii de știință creștini de renume mondial alături de istoriile lor, de aceea mă voi rezuma la două aspecte.

dr. David Menton

În primul rând, aș dori să vă prezint afirmația domnului dr. David Menton despre contribuția pe care teoria evoluției și-a adus-o în cercetarea biomedicală. Dar înainte de asta, se ridică întrebarea: Cine este acest domn dr. David Menton? Este el un om de știință recunoscut în mediile academice, o autoritate recunoscută? Ei bine, dr. Menton are un doctorat în biologie celulară, este membru al Asociației Americane a Anatomiștilor, membru al „Sigma Xi" („Societatea Științifică de Cercetare" fondată în anul 1886 la Universitatea Cornell și care, în perioada dintre anii 1907 și 2012 a produs 231 de laureați ai Premiului Nobel, printre care și Albert Einstein), deținătorul medaliei de argint pentru cercetare din partea

Academiei Americane de Dermatologie, deținătorul premiului pentru activitatea profesorală din partea Universității Washington - Școala de Medicină în anii 1991, 1994, 1995, 1996, 1997, numit „Profesorul anului" de către Washington University School of Medicine în anul 1979, ales „Profesorul anului" în anul 1998 de Washington University School of Medicine Class of 2000, prezent în publicația „Bărbați și femei americani de știință - un catalog biografic al liderilor de azi în fizică, biologie și științele legate de acestea" timp de aproape două decenii. După această scurtă prezentare profesională a acestui creștin declarat, iată una dintre afirmațiile lui:

„De fapt, cu toate că este în general crezut, (teoria) evoluția nu contribuie cu nimic la înțelegerea noastră asupra științei empirice și astfel nu joacă niciun rol esențial în cercetarea biomedicală sau în educație." („*O mărturie a puterii Cuvântului lui Dumnezeu.*")

În al doilea rând, iată mai jos o listă a unora dintre deținătorii Premiului Nobel care au susținut Creația Inteligentă și au respins darwinismul:

Guglielmo Marconi
Premiul Nobel
Fizică - 1909

Ernst Boris Chain
Premiul Nobel
Fiziologie sau Medicină
1945

Wolfgang Pauli
Premiul Nobel
Fizică - 1945

Eugene Wigner
Premiul Nobel
Fizică - 1963

Charles H. Townes
predicator baptist
Premiul Nobel
Fizică - 1964

Dr. Brian Josephson
Premiul Nobel
Fizică - 1973

Dr. Brian Josephson
Premiul Nobel
Fizică - 1973

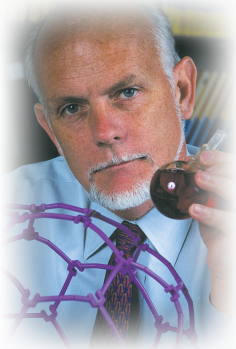

Dr. Richard Smalley
Premiul Nobel
Chimie - 1996

Dar asta nu este tot! Au existat și cazuri în care unor oameni de știință nu li s-a decernat Premiul Nobel tocmai datorită convingerilor personale creaționiste. Un exemplu în acest sens, este acela al domnului dr. Raymond Damadian, care s-a numit pe sine „om de știință creaționist" („*The man who did not win*" Sydney Morning Herald, 17 October 2003), și care a inventat RMN-ul (aparatul care folosește rezonanța magnetică nucleară), deținător a peste 45 de patente, medaliat cu Medalia Națională pentru Tehnologie a Statelor Unite în anul 1988 de către Președintele Reagan, care a primit Premiul Inventatorul Național al anului 2007, medaliat cu medalia Lincoln-Edison și care a fost introdus în „National Inventors Hall of Fame" alături de Thomas Edison, Alexander Graham Bell și frații Wright. În anul 2003 Premiul Nobel pentru fiziologie sau medicină a fost decernat lui

Paul Lauterbur și lui Sir Peter Mansfield pentru descoperirile lor legate de aparatul lui Damadian. Și, cu toate că regulile permit împărțirea premiului la până la 3 persoane, lui Damatian nu i-a fost acordat, cu toate că el era inventatorul aparatului. Cine a fost cel care a pretins că dreptul la Premiu i-a fost refuzat pe aceste criterii religioase? Nimeni altul decât dr. Michael Ruse, un om de știință evoluționist ateu, care a declarat următoarele:

dr. Raymond Damadian

„Toată viața am luptat pentru evoluție și împotriva Creaționismului - în scrieri, pe podium și în justiție în 1981 ca martor în Arkansas împotriva legii care cerea ca Creaționismul Științific să fie predat alături de evoluție în școlile sprijinite de stat. Dar ca unul care iubește știința mai presus de orice și ca unul care crede că știința reprezintă cel mai mare triumf al spiritului uman - mă îngrozesc la gândul că lui Raymond Damadian i-a fost refuzată onoarea care i se cuvenea pe drept, datorită credințelor sale religioase." („*Controversy over the Nobel Prize in Medicine*" Metanexus Online Journal, March 16, 2004).

Iată așadar că, cercetând toate lucrurile, descoperim nu numai că există adevărați oameni de știință creaționiști, premiați și medaliați de multe instituții științifice recunoscute pe plan mondial, chiar și cu celebrul premiu Nobel, dar există și cazuri în care unor astfel de oameni de știință li s-a refuzat recunoașterea științifică pe criterii religioase. Nu încerc să fac apologia teoriei conspirației, însă toate aceste fapte și altele pe care, din lipsă de spațiu, nu le putem aminti aici, ne conduc la concluzia că este într-adevăr nevoie de o minte ageră, deschisă și lipsită de prejudecăți care să aibă acces la toate informațiile pentru a-și putea forma o opinie echilibrată, realistă.

Problema de netrecut

După ce am văzut că există cu adevărat oameni de știință creaționiști, revenim la problema majoră cu care se confruntă omul al cărui domeniu de activitate nu este unul științific: în fața acestei dezbateri dintre cele două tabere științifice (evoluționistă și creaționistă), cel care asistă este obligat să verifice cel puțin acele argumente pe care le poate înțelege. Atenție: aici nu este vorba despre neputința sau lipsa de voință în a înțelege (nu fac apologia lenei intelectuale), nu este vorba despre lipsa de dorință de a cerceta și învăța, ci despre verificare.

Așadar, cineva are nevoie de acces personal la telescoape, situri arheologice, laboratoare etc. pentru a verifica atât informațiile expuse de ambele tabere, cât și modul lor de interpretare.

Spre exemplu, una dintre controversele celor două tabere este legată de datarea radiometrică. Oamenii de știință evoluționiști ne spun că folosind această metodă, ei au concluzionat că vârsta pământului este veche, de miliarde de ani. Pe de altă parte, oamenii de știință creaționiști ne spun că această metodă de datare nu este vrednică de numit „științifică" deoarece nu este sigură. Un astfel de caz este cel al unei echipe formată din opt oameni de știință care au trimis 11 roci formate în timpul erupțiilor vulcanice din anii 1949, 1954 și 1975 ale muntelui St. Helens din Noua Zeelandă, la un laborator comercial (Geochron Laboratories in Cambridge, Massachusetts). Folosind metoda de datare radiometrică, prestigiosul laborator a comunicat vârste care au variat între 0,27 și 3,5 milioane de ani. Acesta este motivul pentru care mulți oameni de știință (exemplu: Dr. Jake Herbert, doctor în fizică al Universității din Texas, Dallas) aduc argumente științifice împotriva acurateții datării radiometrice.

Aflat în această dilemă, omul care dorește să verifice afirmațiile contradictorii ale ambelor tabere, trebuie să aibă acces personal la aceste mijloace, și asta pentru că verificarea și cunoașterea din punct de vedere științific, trebuie să îndeplinească rigori foarte stricte. Dar bineînțeles că acest lucru este imposibil, ceea ce conduce la un eșec al dumnezeului prezentat de evanghelia evoluționist teistă, eșec la care mă voi referi mai târziu.

Un punct de răscruce

Există încă și dovezi de o altă natură și care sunt acceptate ca autentice de ambele tabere. De obicei, acestea țin de domeniul literaturii și arheologiei. Dar atunci când vine vorba despre interpretarea lor, drumurile se despart din nou ireconciliabil.

Un bun exemplu în acest sens este cel al potopului. Din punct de vedere geologic, spre exemplu, oamenii de știință evoluționiști afirmă că potopul nu a existat, iar oamenii de știință creaționiști aduc dovezi că acesta cu siguranță a existat. Dar când vine vorba despre literatură, evoluționiștii se grăbesc să indice către numeroasele scrieri care provin din multe regiuni de pe planetă și care dovedesc că și aceste popoare au avut în tradiția lor ideea existenței unui potop. Nu avem aici spațiul necesar pentru a enumera toate aceste popoare și culturi, însă regiunile în care s-au găsit aceste scrieri sunt foarte îndepărtate una față de cealaltă: Europa, Orientul apropiat, Africa, Asia, Australia, Insulele din Pacific, America de Nord, America Centrală, America de sud.

Ei bine, această informație cu care sunt de acord ambele tabere, este interpretată atât de diferit:

Prietenii mei evoluționist teiști interpretează această informație ca însemnând că autorii Bibliei s-au inspirat din folclorul universal din dorința de a-și alcătui propria lor carte, propria lor identitate națională. Ei afirmă că acești autori nu au avut nicio inspirație divină, ci și-au cules informațiile din folclorul altor popoare, informații pe care mai apoi le-au prelucrat în ceea ce avem azi ca religie a poporului evreu. Desigur că aceasta este numai o interpretare care nu poate fi dovedită.

Creștinii, pe de altă parte, văd în această evidență o dovadă a faptului că potopul a existat, că el a fost universal și astfel toți oamenii care au trăit după potop și care au ieșit din familia lui Noe, au avut această informație pe care au păstrat-o de-a lungul timpului.

Dacă în acest peisaj mai adăugăm și alte elemente evidente, este posibil ca balanța să încline în mod inevitabil de partea interpretării care validează existența potopului:

Poporul evreu aproape că n-a existat în peisajul mondial atunci când îl comparăm cu marile popoare antice, cu imperiile străvechi. Datorită raportului de dimensiuni și influență, cel mai probabil ar fi fost ca azi omenirea să fie dominată de religia Egiptului Antic, sau de cea a Babilonienilor, fiind cunoscut faptul că un popor puternic își lasă amprenta pentru un timp îndelungat în decursul timpului în multe aspecte ale vieții sociale. Mai mult decât atât, mișcarea inițiată de Isus din Nazaret a fost una absolut nesemnificativă în tabloul politico-social al istoriei. Mișcarea aceasta s-a stins lamentabil cu moartea Conducătorului ei care a și fost părăsit de toți apropiații Lui susținători la finalul vieții. Cum se poate explica faptul că religia Creștină a rezistat timp de 2000 de ani și a produs valorile la care mă voi referi mai târziu?

Adăugați la aceasta elementele unice ale religiei iudaice, teologia laborioasă, profețiile care vizau evenimente mondiale și care s-a împlinit, ș.a.m.d. prezente în cărțile lor, alături de faptul că Mesia s-a născut din poporul iudeu fiind profețit în sulurile religiei lor. De asemenea, să ne amintim că Isus din Nazaret nu a fost studentul niciunei universități de prestigiu din timpul Său, nu a călătorit în străinătate pentru a fi influențat de tradițiile și teologiile diferitelor națiuni ale vremii, și totuși a produs o revoluție unică pe plan mondial, revoluție de care omenirea va beneficia pentru totdeauna.

Spațiul de aici nu-mi permite să expun toate detaliile acestui tablou pentru a forma o imagine completă, însă atunci când le strângem pe toate, înțelegem că informațiile despre Dumnezeu (vezi trinitatea în păgânism), creație, potop etc. au ajuns la toate aceste popoare prin răspândirea populației pe glob după Noe, și au fot păstrate în istoriile lor pur și simplu pentru că ele sunt parțial conforme cu realitatea, fiind în timp alterate.

Iată așadar că aici avem de-a face cu modul diferit de a interpreta informația care este evidentă pentru ambele tabere. Desigur că la acest punct de răscruce, fiecare individ trebuie să evalueze pentru sine.

Loteria

Mulți oameni de știință au mărturisit de-a lungul timpului următoarea experiență: „Cu cât descoperim mai mult, cu atât ne dăm seama mai bine cât de puțin cunoaștem!", mărturisind prin

aceasta vastitatea infinită a universului și failibilitatea mijloacelor de care dispun. Pavel descria acest principiu universal în următoarele cuvinte:

„Dacă crede cineva că ştie ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască." (1 Corinteni 8:2).

De-a lungul timpului, pe calea cercetării științifice, oamenii de știință au fost nevoiți să contrazică afirmații pe care le-au făcut în trecut datorită unor descoperiri ulterioare, iar acest lucru este absolut normal în procesul cercetării științifice. Dar acest traseu ne descoperă caracterul nesigur al multor afirmații științifice. Acesta este motivul pentru care multe din formulările științifice ar trebui să înceapă astfel: „Până acum se pare că...".

Ca exemplu, unul dintre subiectele disputate de cele două tabere îl constituie complexitatea universului, de la micro la macro, și modul în care a fost posibilă apariția unor elemente ale vieții care sunt atât de complexe încât nici până astăzi nu au fost descifrate în totalitate. Oamenii de știință evoluționiști propun diferite modele prin care încearcă să demonstreze că, plecând de la elemente foarte simple și fără nicio intervenție din exterior, se poate ajunge la forme foarte complexe de viață.

Am citit recent această afirmație: „Adevărul este că doar se întâmplă să fim pe o planetă norocoasă, se întâmplă să fim la depărtarea ideală de soare, pe o planetă cu câmp magnetic, și cu o atmosferă bogată în oxigen. Dar nimic din toate acestea, dacă privești lucrurile în mod onest, nu e meritul vreunui creator, ci pur noroc la loteria cosmică." (George Dumitru *„Cutremurul din Nepal - dovada unei „creații" imperfecte*").

Vă propun așadar să discutăm puțin despre probabilitate, iar pentru aceasta voi apela la un obiect care este la îndemâna oricui, și anume la o monedă. Câte șanse sunt ca aruncând o monedă, să cadă una din cele două fețe? Răspunsul este: una din două. Dar câte șanse sunt să cadă de două ori la rând aceeași față? Răspunsul este: una din patru. Întrebarea care ne interesează acum este însă câte șanse sunt să cadă aceeași față de mai multe ori consecutiv, sau, cu alte cuvinte, să avem un lanț de evenimente? Așadar, iată care este loteria: de câte ori și cât de des trebuie să aruncăm cu moneda pentru ca să cadă aceeași față de 100 de ori la rând? Răspunsul este: de mai bine de 300 de milioane de ori pe secundă timp de o mie de milioane de milioane de ani (10^{15}).

Desigur că fenomenul vieții este mult mai complex decât atât, însă acum vreau să vă supun atenției un detaliu care face viața posibilă, și anume proteina și formarea ei. Proteina este formată dintr-un lanț sau mai multe lanțuri de amino-acizi. Amino-acizii sunt la rândul lor de două feluri: de stânga și de dreapta. Proteina, pentru a fi funcțională, este compusă numai din amino-acizi de stânga. Având aceste informații, iată care este loteria: probabilitatea de a obține un lanț de 100 de aminoacizi de stânga dintr-un amestec egal de amino-acizi de stânga și de dreapta pentru a forma o proteină biologică, este de 10^{30}. Adică 1 din 1.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000. Dar acest număr care se referă numai la posibilitatea de a obține un lanț de amino-acizi de stânga; el nu are nimic de-a face cu ordinea lor. Fiecare poziție din lanțul nostru de 100 de aminoacizi poate fi ocupată de unul din cei 20 de amino-acizi diferiți care trebuie să fie aliniați într-o ordine specifică pentru a forma o proteină funcțională. Așadar, care este probabilitatea ca amino-acidul corect să ajungă în poziția 1 din lanț? Răspunsul este: o șansă din 20. Care este probabilitatea ca primele două poziții să fie ocupate corect? Răspunsul este: o șansă din 400. Așadar, iată care este loteria: probabilitatea de a avea cei 100 de amino-acizi așezați în poziția potrivită este de 10^{130}, un număr imposibil de imaginat. Ca să ne facem totuși o idee: dacă avem un număr de 10^{21} de monede și le așezăm pe suprafața pământului, acestea îl vor acoperi în întregime cu un strat de circa 37 de metri.

Sir Fred Hoyle, un faimos astronom englez, a afirmat: „Indiferent de cât de mare ne imaginăm că este mediul înconjurător, viața nu poate avea un început întâmplător. ... Există aproximativ 2000 de enzime, iar șansa de a le obține pe toate într-un proces al întâmplării este de numai 1 din $10^{40.000}$ ceea ce reprezintă o probabilitate scandalos de mică care nu poate fi ajunsă chiar și dacă întregul univers ar fi făcut dintr-o supă organică." („*Evolution from space*" - pag. 148).

Tot el a făcut următoarea comparație: „Șansa ca formele de viață superioare să fi apărut astfel (la întâmplare) este comparabilă cu șansa ca o tornadă ce trece printr-un cimitir de avioane să construiască un Boeing 747 din materialele de acolo." („*Nature*", Vol. 294, 12 Nov. 1981, p.105).

Adevărul este că doar se întâmplă să fim pe o planetă norocoasă, că se întâmplă să fim la depărtarea ideală de soare, pe o planetă cu câmp magnetic și cu o atmosferă bogată în oxigen? Este viața pur noroc la loteria cosmică? Chiar dacă am privi viața numai din această perspectivă, cine ar miza pe asta la marea loterie?! Eu unul nu!

A eșuat Dumnezeu?

Deseori este citat exemplul lui Iosua pentru a demonstra că Biblia susține mișcarea soarelui în jurul pământului. Fără a intra în detaliul faptului că astăzi mișcarea soarelui (chiar dacă nu în jurul pământului) și a lunii sunt fapte dovedite științific, strigătul lui Iosua și versetul următor au fost enunțate ca afirmații cu caracter științific tot la fel de mult pe cât anunțul unei prezentatoare că „Azi soarele apune la ora 19:32!" afirmă renunțarea la heliocentrism:

„Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe amoriţi în mâinile copiilor lui Israel, şi a zis în faţa lui Israel: ‚Opreşte-te, soare, asupra Gabaonului, şi tu, lună, asupra văii Aialonului!' Şi soarele s-a oprit, şi luna şi-a întrerupt mersul, până ce poporul şi-a răzbunat pe vrăjmaşii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă." (Iosua 10:12, 13).

Nu este același caz și în ceea ce privește raportul cărții Geneza despre creația matură în șase zile și potopul universal. Acelea sunt declarații făcute cu intenția de a descrie maniera în care viața a fost creată, apariția păcatului pe pământ, natura inițială și actuală a omului, planul lui Dumnezeu de a trimite un Răscumpărător etc. Toate acestea sunt strâns legate unele de altele, iar adevărul este că dacă teoria evoluției este conformă cu realitatea, toate celelalte elemente nu mai au nicio susținere. Și apoi, dacă enunțul teoriei evoluției reprezintă realitatea, de ce nu a enunțat-o Dumnezeu în maniera aceasta chiar de la început?

Există câteva atribute pe care Persoana lui Dumnezeu trebuie să le dețină prin însuși faptul că este Dumnezeu: Omnipotența, Omnisciența, Omniprezența, tot ceea ce implică ideea de Bine suprem, Dragostea supremă și altele. Un aspect foarte important în ceea ce privește Persoana lui Dumnezeu, este că El are capacitatea de a Se explica pe Sine, Adevărul, Realitatea într-o manieră în care orice om să poată înțelege. Deseori, un geniu se distinge de alți oameni inteligenți prin capacitatea de a explica în cuvinte puține și simple lucruri extrem de complicate și vaste, această capacitate fiind izbitoare la Domnul Isus Hristos.

În aceste condiții, dacă pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu trebuie să apelăm la cercetarea cărții naturii, pentru care, în contextul aprinsei și îndelungatei dezbateri dintre cele două tabere de oameni de știință, sunt necesare cunoștințe atât de avansate și mijloace atât de costisitoare, atunci Dumnezeu a eșuat în a înțelege și întâmpina limitările marii majorități a oamenilor de pe această planetă. Asta ar presupune că numai o elită are acces la realitate, în timp ce marea majoritate este condamnată să rămână în ignoranță, și asta pentru că Dumnezeu nu a reușit să exprime în Biblie într-o manieră simplă și pe înțelesul tuturor realitatea evoluției, ci S-a văzut nevoit să afirme exact contrariul, și anume creația matură descrisă în ordinea de-a lungul celor șase zile.

Iar dacă Dumnezeu a fost înțeles greșit în revelația pe care a oferit-o autorului cărții Geneza în ceea ce privește creația, cum se face că Fiul Său, Cel care a corectat o sumedenie de erori din teologia iudaică, nu numai că nu a făcut nicio aluzie la modul de înțelegere a primelor capitole din cartea Genezei, dar chiar a susținut indirect modul de interpretare literal al acestor capitole.

Realitatea este însă că Dumnezeu vorbește prin natură, prin lucrurile care sunt infinit de complexe tocmai pentru că poartă amprenta Sa. Dacă însă concluziile și modul în care unii oameni de știință interpretează infimele date în posesia cărora au ajuns până acum contrazic revelația lui Dumnezeu din Biblie, înseamnă că ceva nu este în regulă fie cu metoda lor, fie cu intențiile lor, fie cu amândouă.

Trebuie să nu uităm faptul că Dumnezeu nu este o carte! Dumnezeu nu este natura, Dumnezeu nu este creația, Dumnezeu nu este nici măcar Biblia. Acestea sunt cărți mai mult sau mai puțin alterate în decursul timpului de lucrarea răului, dar care, citite și studiate sub inspirația divină, mărturisesc la unison același adevăr. Dacă n-o fac, atunci trebuie să fie ceva greșit în maniera de studiu, iar în acest punct fiecare trebuie să descopere în mod personal adevărul.

Dovezi de necontestat

Există însă realități factuale de necontestat care nu se potrivesc sub nicio formă în paradigma evoluționist teistă. Desigur că spațiul restrâns de care dispunem în această publicație face imposibilă enumerarea tuturor, însă voi aminti cinci aspecte:

1. Înălțarea omului din starea de întuneric și degradare s-a făcut numai prin redescoperirea Creștinismului. Atunci când oamenii au început să înțeleagă mesajul lui Dumnezeu transmis prin Scripturi, întreaga lor ființă a început să se schimbe în sens pozitiv și s-a înregistrat o explozie a dezvoltării omului pe toate planurile: mental, sufletesc, spiritual; totul a început cu Reforma Protestantă. Fără iluminarea omului prin relația vie cu Dumnezeul Creștin și prin deschiderea orizontului său de Reforma Protestantă, lumea ar fi fost azi probabil la nivelul unui califat.

Și pentru că se pretinde că Reforma Protestantă nu a constituit decât o reinterpretare a teologiei catolice și nimic mai mult, trebuie să remarcăm faptul că Reforma Protestantă (sec. XVI) a precedat Iluminismul, care a debutat un secol mai târziu. Cu toate că Reforma Protestantă nu a vizat descoperiri de natură științifică, ea a fost mijlocul prin care Dumnezeu a deschis o cale a luminii din mijlocul întunericului în care omenirea zăcea de mii de ani, cale pe care ulterior cei ce s-au bucura de ea au numit-o „Era Iluminării" sau „Era Rațiunii". Dacă ar fi identificat corect Autorul din spatele acestei iluminări, ar fi numit-o probabil „Era lui Dumnezeu." Descătușarea minții omului din felul superstițios în care a fost ținută secole de-a rândul prin dominația pe care Biserica Catolică o exercita pe toate planurile vieții sociale, a oferit oportunitatea unei dezvoltări uimitoare.

Acest lucru devine probabil evident atunci când studiem graficul descoperirilor științifice și a invențiilor de-a lungul timpului. Enciclopedia „Wikipedia" a contabilizat următoarele:

1. în secolul II, descoperirea modelului geocentric al sistemului solar, prezentat de Ptolemeu;

2. în secolul IX, 1 descoperire științifică a unui cercetător irakian;

3. în secolul X, 2 descoperiri științifice, ambele făcute de cercetători arabi;

4. în secolul XI, 4 descoperiri științifice, toate făcute de cercetători arabi;

5. în secolul XII, 4 descoperiri științifice, toate făcute de cercetători arabi;

6. în secolul XIII, 4 descoperiri științifice, făcute de trei cercetători europeni și unul arab;

7. în secolul XIIII, 4 descoperiri științifice, făcute de cercetători europeni;

8. în secolul XV, 1 descoperire științifică, făcută de un cercetător european;

9. în secolul XVI, 5 descoperiri științifice, făcute de cercetători europeni. Acesta este secolul în care a avut loc Reforma Protestantă.

10. în secolul XVII, 18 descoperiri științifice, făcute de cercetători europeni;

11. în secolul XVIII, 13 descoperiri științifice, făcute de cercetători europeni și americani;

12. în secolul XIX, 39 descoperiri științifice, făcute de cercetători europeni și americani;

13. în secolul XX, 46 descoperiri științifice, făcute de cercetători europeni și americani.

Observăm așadar că numărul tuturor descoperirilor științifice înregistrate începând cu secolul II au fost mai puține decât numărul descoperirilor științifice făcute în numai două secole după Reforma Protestantă. Este de remarcat de asemenea că aproape jumătate din descoperirile științifice înregistrate înainte de Reforma Protestantă au fost făcute de cercetători arabi, în timp ce toate descoperirile științifice înregistrate după Reforma Protestantă au fost făcute numai de cercetători europeni și americani. Iată așadar că Reforma Protestantă a produs o deschidere a zăgazurilor luminii, iar de aceasta au beneficiat toți oamenii deopotrivă, atât creștini, cât și atei, potrivit legii: „*El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi.*" (Matei 5:45)

Desigur că nu Martin Luther a descoperit penicilina, dar este totuși de remarcat faptul că Alexander Fleming a fost creștin! Reforma Protestantă a înlăturat lanțurile care țineau oamenii în imposibilitatea de a-și folosi capacitățile prin neînțelegerea originii lor divine, iar aceasta este o dovadă irefutabilă a faptului că Dumnezeul prezentat de Creștinism este viu.

2. A doua dovadă pe care doresc să o aduc aici în discuție, are în vedere teologia Creștină. Realitatea este că n-a existat și nu există nicio teologie care să explice originea și istoricul omului, alături de fenomenul vieții așa cum îl cunoaștem azi, într-un mod superior teologiei Creștine. Nu există nicio prezentare a Creatorului superioară din niciun punct de vedere prezentării pe care o face Creștinismul. Nu există nicio explicație mai logică, mai potrivită realității naturii și experienței omului și mai depărtată de basmele diferitelor folcloruri, decât explicația pe care o oferă Creștinismul problemei fundamentale a omului și soluția unică oferită de Creator pe care-o prezintă Creștinismul. Această teologie este dublată de dovezile istorice ale existenței Persoanei lui Isus din Nazaret, Hristosul profețit de Scripturile Vechiului Testament, și Salvatorul care a produs cea mai mare revoluție înregistrată vreodată în analele istoriei.

3. A treia dovadă pe care doresc să v-o prezint are de-a face cu realitatea existenței iubirii, și iată care este provocarea: dacă primele celule se înmulțeau prin diviziune (probabil cel mai eficient mijloc de înmulțire), cum i-a venit ideea primei celule să formeze sau să se transforme în alte două de aceeași specie, dar de sex diferit, iar pentru înmulțire să dezvolte în fiecare în parte nu numai organe diferite și perfect complementare, dar să evolueze până acolo încât să se și îndrăgostească una de cealaltă înainte de înmulțirea propriu-zisă? De unde ideea și care a fost procesul și rațiunea de a crea acest sentiment ciudat, unic și înălțător care are o putere atât de mare încât poate determina pe cineva să acționeze împotriva principiului evoluției (selecția naturală, conservarea de sine și înmulțirea prin mijloacele cele mai eficiente), și să-și dea viața pentru cel iubit?

Faptul că există forme de viață care se înmulțesc asexuat, hominizii maturi știrbi descoperiți, vânătorul care se întoarce în peșteră plin de bucura revederii cu familia lui după o perioadă îndelungă de absență, chiar descoperirea hormonului oxitocină nu răspund la această întrebare (Cum a apărut dragostea?), ci afirmă numai existența ei.

4. Mai mult decât atât, dragostea creștină reprezintă o realitate profund anti-evoluționistă. Dacă iubirea care se jertfește pe sine pentru cel iubit este prea puțin pentru prietenii noștri evoluționist-teiști, dragostea care îmbrățișează cu căldură pe cel care o ucide, care binecuvântează pe cel care o blestemă, care face bine celui care o urăște și care se roagă pentru cel care o asuprește și o prigonește, este într-adevăr ceva „*neobișnuit*" (Matei 5:47) în contextul principiilor de funcționare ale acestei lumi, în contextul principiului evoluției (selecția naturală). Istoriile cunoscute ale miilor de creștini, și necunoscute ale altor milioane care și-au iubit prigonitorii, torționarii și călăii cu o dragoste care nu este de pe această planetă pentru că nu este conformă cu legile naturale, sunt o realitate care contrazice teoria evoluției, dar care nu poate fi contrazisă de nimeni.

5. Este foarte posibil ca mai curând decât ne așteptăm să vină timpul în care oamenii de știință evoluționiști să aducă dovezi în favoarea evoluției pe care prea puțini, sau chiar nimeni să nu le poată contrazice. Este foarte posibil ca mai curând decât ne așteptăm să vină timpul în care tot ceea ce se va petrece pe această planetă să strige la unison: „Nu există niciun Dumnezeu!". În fața acestei provocări, care va fi răspunsul creștinului atât pentru oamenii care așteaptă un răspuns, cât mai ales pentru sine? Singurul răspuns care nu poate fi contestat și demontat de nimeni niciodată, dovada ultimă și absolută este răspunsul orbului vindecat de Domnul Isus:

„*Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.*" (Ioan 9:25).

Acest răspuns este constituit din experiențele creștine personale, din răspunsurile extraordinare oferite de Dumnezeu, din minunile pe care Acesta le-a lucrat în experiența personală ca urmare a rugăciunii încrederii în El. Ce argumente științifice (valide la acea dată și în acel context) l-ar fi putut convinge pe Noe că ploaia este un fenomen imposibil? Cine l-ar fi putut convinge pe Lazăr, pe foștii leproși, orbi, ciungi, șchiopi, cine l-ar fi putut convinge pe George Muller, pe John Wesley, pe Bevington, pe Richard Wurmbrand, cine l-ar putea convinge pe fratele Yun, cine i-ar fi putut convinge pe sutele și miile de creștini care au fost atinși de Dumnezeu în situații extreme prin intervenții și vindecări miraculoase, cine i-ar putea convinge pe toți aceștia că Dumnezeul Creștinismului nu există? Răspunsul este că nimeni și nimic. Experiența personală este în final singura realitate tangibilă și verificabilă pentru fiecare persoană în parte, și în același timp singura dovadă de necontestat pentru fiecare dintre cei care o dețin. Acesta este motivul pentru care Creștinismul este în esență nu o colecție de doctrine, ci o experiență personală. De aceea

Dumnezeu ne invită să trecem dincolo de studiul unei cărți (indiferent cum se numește aceasta: Biblia, Wikipedia sau chiar Natura), și să-L experimentăm chiar pe El prin Fiul Său Isus Hristos. Adevărul este că numai cei care trăiesc practic cu Dumnezeu și fanaticii religioși vor putea rezista valului de „dovezi" care a început deja să mănânce lumea creștină.

Am vaga impresie că unii dintre cei care susțin evanghelia evoluționist-teistă sunt persoane care nu au avut sau nu au experiențe personale (extraordinare) cu Dumnezeu, care nu au „gustat" în mod personal din Dumnezeu, care nu au pipăit cu propriile lor mâini intervenția directă și extraordinară a lui Dumnezeu în situații extreme din viață. Nu îi bănuiesc de nesinceritate, ci mai degrabă bănuiesc că cel puțin unii dintre cei care au fost creștini odată, și-au bazat întreaga experiență creștină pe afirmații și raționamente, pe dovezi logice și pe credulitate pe care au confundat-o cu adevărata Credință Creștină care este încrederea practică într-O Persoană Vie, încredere care rezultă în experiențe ale căror proveniență nu este de pe această planetă. Din această cauză dovezile științifice și celelalte le-au prilejuit în experiența personală un impas de care n-au mai putut trece ca și creștini, văzându-se nevoiți să renunțe la Creștinism pentru a rămâne sinceri cu sine.

„Omul în căutarea sensului vieții"

Dr. Viktor Frankl a fost un psihiatru și scriitor evreu de naționalitate austriacă, fondatorul logoterapiei, „Cea de-a treia Școală Vieneză de Psihoterapie" și supraviețuitor la holocaustului. Tatăl, mama, fratele și soția lui au murit în lagărele de concentrare naziste, singura membră a familiei sale care a supraviețuit, fiind sora sa.

În cartea sa „*Omul în căutarea sensului vieții*", dr. Frankl povestește la un moment dat cum o remarcă aparent banală, i-a revelat dintr-o dată sensul existenței. Afirmația este cu atât mai valoroasă, cu cât dr. Frankl nu a fost un om religios, cu atât mai puțin un creștin. Redau mai jos întregul pasaj în contextul său pentru o mai bună înțelegere:

„Ne împiedicam pe întuneric de bolovanii mari şi prin băltoacele uriașe pe care le-ntâlneam de-a lungul singurului drum care ieşea din lagăr. Gardienii care ne însoțeau continuau să tipe la noi şi ne mânau cu patul armei. Cei cu picioarele inflamate se sprijineau de brațul vecinului. Arareori mai rosteam câte un cuvânt; vântul tăios nu prea încuraja discuţiile. Ascunzându-şi gura în spatele gulerului ridicat, omul de lângă mine mi-a şoptit dintr-odată: ‚Dacă ne-ar vedea soţiile în clipa asta! Sper că o duc mai bine în lagărul lor şi că nu ştiu prin ce trecem noi.'

Asta m-a trimis cu gândul la soţia mea. Şi cum mergeam, kilometri la rând, tot împiedicându-ne şi alunecând pe porţiunile îngheţate, trăgându-ne unul pe altul în sus şi mergând mereu înainte, fără să rostim ceva, amândoi ştiam că fiecare dintre noi se gândea la soţia lui. Uneori priveam spre cerul unde stelele începeau să pălească în timp ce lumina trandafirie a zorilor se întindea din spatele unei grămezi de nori negri. Sufletul meu se agăţa însă de chipul soţiei mele, pe care mi-l adusesem înaintea ochilor cu o claritate suprafirească. O auzeam răspunzându-mi, îi vedeam surâsul, privirea sinceră şi dătătoare de curaj. Fie că era sau nu reală, privirea ei era însă mai strălucitoare decât soarele care tocmai răsărea.

Un gând m-a străpuns: pentru prima dată în viaţă am înţeles adevărul, aşa cum l-au aşezat în ode atâţia poeţi, declarat ca ultimă înţelepciune de atât de mulţi gânditori. Adevărul că dragostea este ultimul şi cel mai înalt ţel la care omul poate să aspire. Atunci am înţeles sensul celei mai mari taine pe care poezia, gândirea şi credinţa umană trebuie să ne-o împărtăşească: izbăvirea omului este prin dragoste şi în dragoste. Am înţeles că omul căruia nu i-a mai rămas nimic în lumea aceasta poate totuşi să cunoască fericirea, chiar şi dacă numai pentru o clipă, contemplând persoana iubită. Neînchipuit de singur, neputincios să se exprime printr-o activitate

pozitivă, când singura sa realizare se reduce la a-şi îndura suferinţa aşa cum se cuvine - onorabil, aşadar aflat într-o astfel de situaţie, omul poate, prin contemplarea plină de iubire a chipului persoanei iubite, pe care îl poartă în sine, să ajungă la împlinire. Pentru prima oară în viaţă am putut pricepe înţelesul cuvintelor ‚îngerii se pierd în contemplarea perpetuă a slavei nemărginite'". (Viktor Frankl - *„Omul în căutarea sensului vieții"* pag. 32).

Realitatea este că Adevărul este o Persoană Divină, Dragostea Însăși. Cu toate că cercetarea lumii materiale, naturale conduce la anumite observații și concluzii care descriu aspecte ale realității, cunoașterea Adevărului nu se poate face pe această cale, căci adevărata cunoaștere este o experiență de natură spirituală. Adevărul Însuși a spus:

„Viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu." (Ioan 17:3).

Dorința și rugăciunea inimii mele este ca toți oamenii, atei, agnostici, evoluționiști, evoluționist-teiști, să-L găsească în mod personal pe Cel care este Adevărul și Dragostea, și să intre în acea experiență cu El care se numește „Cunoaștere" sau „Viață veșnică".

Biblia despre cunoaștere

Ardeiaș Vlad, Mai 2015

Demersul omului de a găsi sensul vieții și răspunsurile la întrebările legate de sine, de rostul și rolul pe care-l are, se constituie în procesul cunoașterii. Cu cât a progresat în acest proces, cu cât rezultatele s-au dovedit din ce în ce mai utile pentru experiența lui, cu atât curiozitatea i-a fost și mai mult stârnită până la punctul în care febra după cunoaștere a devenit mai mare decât cea după aur. În unele cazuri, dorința de a afla răspunsul căutat devine atât de mare, încât acționează asemenea unui drog.

Omul se identifică pe sine prin capacitatea de a cunoaște care pleacă de la conștiința de sine. Cunoașterea este specifică omului și îl evidențiază ca unicat în rândul creaturilor lui Dumnezeu de pe pământ. Și din moment ce omul a fost făcut *„după chipul lui Dumnezeu"* (Geneza 1:27), cunoașterea își are originea în Dumnezeu. Domnul Isus Hristos Însuși a definit viața în acești termeni:

„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu." (Ioan 17:3).

Iată așadar că Cel care se numește pe Sine *„Adevărul"* (Ioan 14:6) ne descoperă că adevărata cunoaștere este centrată în jurul lui Dumnezeu, că procesul adevăratei cunoașteri se desfășoară în Dumnezeu, conduce la Dumnezeu și Îl revelează pe Dumnezeu. Trebuie așadar că adevărata cunoaștere îl înnobilează pe om prin însuși faptul că îi oferă la nivel personal din ce în ce mai mult din Creatorul a toate. Cunoașterea trece așadar dincolo de nivelul descoperii detaliilor creației care-I poartă amprenta, și conduce la o întâlnire privată, față în față cu chiar Geniul care a gândit totul până în cel mai mic detaliu.

Și pentru că procesul cunoașterii debutează cu investigarea lumii materiale, desigur că omul poate avansa în cunoaștere chiar despărțit de Dumnezeu. Este o realitate faptul că au existat și există mari cercetători, oameni de știință și inventatori atei, și/sau cu o moralitate discutabilă, și asta pentru că omul

a fost înzestrat cu capacitatea de a cunoaște și de a modela. Însă toate cunoștințele pe care le poate acumula și invențiile pe care le poate produce despărțit de Dumnezeu, și deci exclusiv în limitele lumii materiale, nu pot avea decât un caracter finit, de unde inutilitatea lor în rezolvarea problemei fundamentale a omului, căci această problemă este una spirituală.

Fuga de cunoaștere

Procesul cunoașterii presupune atât un progres cât și asumarea responsabilității în fața realității nou descoperite. Ca în orice proces, la fiecare pas parcurs imaginea devine din ce în ce mai clară, dar există și momente în care informațiile acumulate par contradictorii, descriind aparent o imagine fără sens. De asemenea, fiecare descoperire în parte obligă cercetătorul la asumarea responsabilității în fața noii paradigme asupra vieții, potrivit legii:

„*Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; şi cui i s-a încredinţat mult, i se va cere mai mult.*" (Luca 12:48).

Mulți, din cauza unei lașități față de adevăr și sau a unei comodități soră cu moartea, au adoptat atitudinea „Mai bine să nu știu, ca să nu mi se ceară!", filozofie care ar putea fi tradusă astfel: „Ignoranța este o binecuvântare." Însă ceea ce ne desparte ca specie de celelalte creaturi de pe pământ este tocmai conștiința sau cunoașterea, motiv pentru care fuga de cunoaștere implică renunțarea la destinul divin la care am fost chemați. Indiferent care ar fi motivul: frică, comoditate, iubirea tradițiilor, fuga de cunoaștere înseamnă dezertarea din Familia Divină, abdicarea în fața fricii de schimbare, alegerea pilulei ignoranței care oferă dulcele somn al morții spirituale.

Mulți creștini se feresc de cunoaștere, de știință în general, pentru că au falsa impresie că înțelegerea îi poate conduce la pierderea credinței, uitând că Scriptura nu ne avertizează împotriva științei, ci împotriva „***împotrivirilor*** *ştiinţei, pe nedrept numite astfel*" (1 Timotei 6:20). Din această perspectivă, Biblia îi împarte pe cei ce pot cunoaște, în două categorii:

„*Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, şi cât de adânci sunt gândurile Tale! Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta, şi cel nebun nu ia seama la el.*" (Psalmul 92:5, 6).

Toți cei ce fug de cunoaștere, se lovesc însă de argumentul numit „Solomon". Pe când era încă tânăr, chiar la început de drum, Dumnezeu i-a adresat o întrebare provocatoare:

„*Cere ce vrei să-ţi dau. ... Dă, dar, robului Tău o inimă priceputǎ, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău! ... Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului. Şi Dumnezeu a zis: ‚Fiindcă lucrul acesta îl ceri, fiindcă nu ceri pentru tine nici viaţă lungă, nici bogăţii, nici moartea vrăjmaşilor tăi, ci ceri pricepere, ca să faci dreptate, voi face după cuvântul tău.'*" (1 Regi 3:5, 9-12).

Dintre toate lucrurile pe care un om în poziția lui I le putea cere lui Dumnezeu, tânărul Solomon a cerut accesul la cunoaștere din dorința de a-și asuma responsabilitatea față de semenii lui. Această idee L-a încântat atât de mult, încât Dumnezeu, Infinitul, Atotcunoscătorul, Creatorul a toate, i-a spus unui păcătos uimitoarele cuvinte: „*... voi face după cuvântul tău.*" (1 Regi 3:12).

Solomon a avut atât o capacitate de gândire ieșită din comun, cât și cunoștințe vaste și profunde din diverse domenii ale vieții, dar nu asta a fost ceea ce l-a doborât, după cum vom vedea mai târziu.

Un debut eșuat

Atunci când omul s-a trezit la viață, toate cele pe care le-a descoperit în sine și în jurul său erau în desăvârșită armonie atât între ele, cât și cu Dumnezeu. Este știut faptul că omul se poate acomoda în timp nu numai la condiții vitrege de trai, dar și la condiții foarte bune, mai devreme decât credea instalându-se plictisul urmat în mod inevitabil de scăderea capacității de a aprecia ceea ce deține. Nu știu dacă lipsit de posibilitatea de a-L respinge pe Dumnezeu omul ar fi fost un simplu robot, dar cert este faptul că Dumnezeu i-a format conștiința omului printr-un mijloc care viza tocmai cunoașterea:

„*Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuţi la vedere şi buni la mâncare, şi pomul vieţii în mijlocul grădinii, şi pomul cunoştinţei binelui şi răului. ... ‚dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit.'*" (Geneza 2:9, 17).

Dintr-o dată unul dintre pomii din grădină capătă o dimensiune aparte în conștiința omului, devenind calea de a se despărți de Dumnezeu, de ceea ce se bucurase până atunci, și astfel mijlocul de a păși într-o altă experiență numită „moarte". Tot ceea ce era legat de acel pom fiind rău, inconștient mulți creștini îl numesc „pomul cunoștinței răului" sau simplu „pomul cunoștinței", fără a se întreba care este motivul pentru care Dumnezeu, Grădinarul care a sădit acel pom, l-a numit „*pomul cunoștinței binelui și răului*". Desigur că se naște imediat întrebarea: ce este greșit în a cunoaște binele? Dar, după cum vom vedea, întrebarea este pusă greșit.

Și pentru că acel pom viza tocmai cunoașterea, se impune întrebarea: ce informații noi a aflat omul imediat după ce a mâncat din acel pom? Răspunsul este că bagajul de cunoștințe al omului nu s-a îmbogățit cu absolut nicio informație, și asta pentru că acea cunoaștere nu viza atât de mult accesul la informații care i-ar fi fost în mod arbitrar reținute omului, ci ci mai degrabă o altă manieră, o altă cale de a cunoaște, fiind o experiență de natură spirituală. Atunci când i-a propus omului să mănânce din fructul pomului, șarpele i-a promis omului trei lucruri:

„ *... nu veți muri ... vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.*" (Geneza 3:4, 5).

Atât autorul cărții Geneza cât și Dumnezeu Însuși au recunoscut că șarpele a avut dreptate în două aspecte:

„*Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi... Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele şi răul.*" (Geneza 3:7, 22).

Experiența cunoașterii prin intermediul „*pomului cunoștinței binelui și răului*" a fost o experiență spirituală care l-a condus pe om într-o nouă stare, experiență ce a determinat o modificare în natura lui ca urmare a despărțirii sale de Dumnezeu. Prin acest pom, Dumnezeu i-a oferit omului alternativa numită „fără de Dumnezeu" sau „despărțit de Dumnezeu", motiv pentru care pomul acesta reprezintă viața ca fenomen fără de Dumnezeu. Aceasta este ceea ce vedem în fiecare zi pe acest pământ, omul care continuă să se înfrupteze zilnic din roadele lui, sperând în același timp că va reuși fie să-i mituiască, fie să-i înfrângă pe heruvimii care păzesc pomul vieții veșnice. (Geneza 3:24).

Omul a avut în continuare capacitatea de a cunoaște binele, detalii despre realitatea în care trăiește, aspecte ale creației lui Dumnezeu, dar această cunoaștere obținută într-o stare de alienare de Dumnezeu l-a adâncit de fapt în mizerie, în rău; de aici și numele pomului: „*pomul cunoștinței binelui și răului*". Deseori descoperirile științifice legate de legile naturale, de legile universului și ale lumii în care trăim, au fost folosite nu numai spre beneficiul omenirii, dar și pentru distrugerea în masă a oamenilor și pentru manipularea lor. În experiența omului de după căderea în păcat, procesul cunoașterii a rezultat mereu în aceste două aspecte ale modului în care a influențat viața cotidiană a omului de rând: atât în bine, cât și în rău. Viața omului este caracterizată de și se desfășoară în cadrul cunoașterii, însă procesul cunoașterii desfășurat în afara lui Dumnezeu și orice informație obținută și folosită de omul despărțit de Dumnezeu, conduce la modificarea naturii și la moarte spirituală și apoi fizică, realitate a căror martori suntem în fiecare zi.

Revenind așadar la numele pomului, „*pomul cunoștinței binelui și răului*", înțelegem că nu este vorba de a fi ceva greșit în cunoașterea binelui, ci în starea de a fi despărțit de Dumnezeu a aceluia care s-a angajat în procesul cunoașterii, „*căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic.*" (Ioan 15:5).

Cunoașterea cu Dumnezeu

Celui care dorește să debuteze pe calea cunoașterii în Dumnezeu, El i-a făcut promisiuni cel puțin la fel de uimitoare ca cea pe care a făcut-o lui Solomon. Iată numai două dintre ele:

„*Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi.*" (Ioan 8:32)

„*Niciunul nu va mai învăţa pe aproapele sau pe fratele său zicând: ‚Cunoaşte pe Domnul!', ci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul.*" (Ieremia 31:34)

Deseori oamenii citesc aceste cuvinte în grabă sau cu un oarecare automatism, ratând astfel magnitudinea promisiunii, și astfel experimentarea ei. Atunci când un tânăr își propune să-și continue studiile într-un domeniu de care se simte atras, dorința lui este aceea de a avea acces la

cea mai bună universitate, la clasa celui mai renumit profesor, conștient fiind că profunzimea experienței de cunoaștere este direct proporțională nu numai cu interesul și efortul său, dar și cu capacitatea și interesul profesorului său. Acesta este motivul pentru care cu cât universitatea este mai bine cotată, cu atât rigorile selecției sunt mai stricte și taxele mai mari. Orice student care avea privilegiul de a ajunge să-l aibă ca profesor de fizică pe Albert Einstein, sau ca profesor de neuropatologie pe Sigmund Freud, nu numai că era considerat privilegiat, dar el însuși simțea emoția și nerăbdarea de a avansa în procesul cunoașterii, având așteptări uriașe de la această experiență tocmai datorită identității profesorului său.

Ce orizonturi se deschid însă atunci când Adevărul în Persoană, Autorul tuturor detaliilor, de la micro până la macro univers, îți propune o călătorie fără taxe și fără limite în timp și spațiu pe calea cunoașterii? Indiferent de vârstă, capacitate, înclinații, preferințe sau concepții inițiale, toți sunt invitați fără nicio preselecție, și asta pentru că Profesorul este în același timp și Părintele lor, cunoscându-i pe fiecare în parte în mod intim și știind pe ce cărări și cum să-i poarte în așa fel încât fiecare să înainteze cu succes pe calea cunoașterii.

Nu, calea lui Dumnezeu nu este calea conformării la o anumită doctrină sau la un anumit set de reguli, și nici calea înregimentării într-o denominațiune religioasă, indiferent de numele ei, ci este calea cunoașterii împreună cu El, cale pe care El o numește chiar „viața veșnică" (Ioan 17:3).

Cunoașterea de Dumnezeu

Nimic nu este mai presus decât cunoașterea Persoanei care este Autorul tuturor lucrurilor, a Minții care a gândit fiecare detaliu în parte și a Inimii care le-a făurit pe toate cu atâta pasiune și dăruire. Această cunoaștere de Dumnezeu este descrisă prin cuvintele:

„Te voi logodi cu Mine prin credincioşie şi vei cunoaşte pe Domnul!" (Osea 2:20).

Verbul „a cunoaște" folosit în acest loc, este același cu cel folosit de autorul Genezei în capitolul 4:

„Adam a cunoscut-o pe nevasta sa Eva; ea a rămas însărcinată şi a născut pe Cain." (Geneza 4:1 - KJV).

Imaginea pe care Dumnezeu încearcă să ne-o descrie prin profetul Osea este aceea a unei cunoașteri prin experiență mai degrabă decât o cunoaștere prin informare. Acumularea de informații prin procesul învățării ne poate oferi o imagine a obiectului cercetării, cu cât numărul de informații fiind mai mare și informația mai corectă, cu atât imaginea fiind mai conformă cu realitatea. Pe această cale putem ajunge să cunoaștem despre o persoană.

Calea experienței personale și directe cu acea persoană este net superioară căii informative. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu poate fi găsit într-o carte, nici chiar în Biblie. Domnul Isus Însuși a avertizat:

„Voi cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Şi nu vreţi să veniţi la Mine ca să aveţi viaţa!" (Ioan 5:39, 40 - KJV).

Așadar, cărțile, indiferent despre care dintre ele vorbim (Biblia sau Natura), ne oferă informații folositoare care joacă rolul unei invitații pe o altă cale de cunoaștere net superioară acesteia, și anume pe calea intimă a cunoașterii prin experiență.

Cunoașterea de Dumnezeu prin această experiență spirituală vizează descoperirea detaliată a caracterul Său, și asta pentru că numai cunoașterea experimentală a caracterului poate naște încrederea care este singurul fundament solid pentru o relație:

„Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere şi că Mă cunoaşte, că ştie că Eu sunt Domnul care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul. ... Judeca pricina săracului şi a celui lipsit şi era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaşte? – zice Domnul." (Ieremia 9:24; 22:16).

Totul începe cu descoperirea caracterului lui Dumnezeu care conduce la transformarea lăuntrică a studentului. Și pentru că *„Dumnezeu este dragoste"* (1 Ioan 4:16), semnul distinctiv al celor care sunt și avansează pe această cale a cunoașterii, este tocmai caracterul transformat după Chipul celui al Profesorului lor:

„Şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu." (1 Ioan 4:7).

Prezentarea oricăror altor argumente în sprijinul pretenției de cunoaștere de Dumnezeu, fie ele diplome de teologie sau certificate de membru în orice biserică de pe pământ, nu face altceva decât să mărturisească despre eșecul în adevărata cunoaștere, despre nevoia de a repeta chiar clasa pregătitoare.

Calea cunoașterii de Dumnezeu

De-a lungul mileniilor, oamenii au avut diverse interacțiuni cu Dumnezeu, fiecare dintre acestea conducând la noi și noi descoperiri. Fiecare revelație, viziune, profeție, lege sau sfat venite din partea lui Dumnezeu, adăugau câte un nou element la tabloul despre Dumnezeu pe care omenirea îl contempla. Despre legea oferită lui Moise pe Muntele Sinai, auzim deseori că este descrierea caracterului Său, ceea ce poate fi adevărat. Să nu uităm însă că întotdeauna calea cunoașterii informative este net inferioară căii de cunoaștere prin experiență personală.

Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel numește toate aceste vechi revelații de la Dumnezeu despre Sine, ca având *„**umbra** bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărată a lucrurilor."* (Evrei 10:1). Desigur că o umbră aduce informații prețioase despre o persoană: poți să-ți faci o vagă idee despre o parte din formele sale și o imagine inexactă despre dimensiuni. Dar nimic mai mult. Nimic despre detaliile care țin de culoare, conturul ochilor, al buzelor și feței, ca să nu mai vorbim despre voce sau, chiar și mai mult decât atât, despre caracter.

Șocul tranziției de la umbrele din Vechiul Testament, la Lumina din Noul Testament, a fost direct proporțional cu magnitudinea originii și a naturii Fiului lui Dumnezeu în comparație cu natura lucrurilor ce erau reglementate de legea de pe pietre:

„După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin proroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor şi prin care a făcut şi veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui şi întipărirea Fiinţei Lui şi care ţine toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui ..." (Evrei 1:1-3).

După ce, prin cuvintele legii, ne fusese oferită o vagă umbră a Realității a ceea ce este Dumnezeu, în era Noului Testament *„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui."* (2 Petru 1:3). Potrivit cuvintelor lui Isus *„Dacă M-aţi cunoaşte pe Mine, aţi cunoaşte şi pe Tatăl Meu."* (Ioan 8:19), adevărata cunoaștere de Dumnezeu este imposibilă în afara cunoașterii prin interacțiune personală cu Fiul Său. Asta pentru că *„Nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, afară de Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere."* (Matei 11:27).

Iată așadar, că prin acceptarea invitației lui Isus de a-L primi în inimă prin miracolul nașterii din nou, fiecărui om i se deschide înainte calea cunoașterii depline a Însuși Creatorului a toate. De aici și durata veșnică a acestei experiențe.

Rodul cunoașterii lui Dumnezeu prin Isus Hristos nu este progresul în domeniile științifice, cu toate că acest progres nu este exclus, ci dezvoltarea neprihănită a sufletului și spiritului omului până la a ajunge *„plini de toată plinătatea lui Dumnezeu."* (Efeseni 3:16-19). Descriind unele dintre efectele avansării pe această cale, Biblia ne spune că *„harul şi pacea"* ne sunt *„înmulţite prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Isus Hristos"* (2 Petru 1:2), conducându-l astfel pe student într-o experiență extraterestră în timp ce el este încă pe Terra.

Căderea celui mai înțelept dintre muritori

Biblia afirmă despre înțelepciunea lui Solomon că *„întrecea înţelepciunea tuturor fiilor răsăritului şi toată înţelepciunea egiptenilor."* (1 Regi 4:30), mulți grăbindu-se să indice către această afirmație ca fiind o altă „dovadă" despre exagerările și lipsa de realism a Bibliei. „Cum ar putea un singur om să înmagazineze toate informațiile pe care le dețineau numai egiptenii la acea oră din toate domeniile lor de studiu, ca să nu mai amintim de cercetările făcute de celelalte popoare și civilizații?" Desigur însă că Biblia nu afirmă că Solomon devenise un soi de Wikipedia, ci numai că *„înțelepciunea"* lui era de neegalat, ceea ce desigur înseamnă cu totul altceva.

Biblia descoperă căderea lui Solomon ca fiind o experiență profund spirituală care nu a avut nicio legătură cu darul înțelepciunii care i-a fost oferit de Dumnezeu:

„Împăratul Solomon a iubit multe femei străine, afară de fata lui faraon; moabite, amonite, edomite, sidoniene, hetite, care făceau parte din neamurile despre care Domnul zisese copiilor lui Israel: ‚Să nu intraţi la ele, şi nici ele să nu intre la voi; căci v-ar întoarce negreşit inimile înspre dumnezeii lor.' De aceste neamuri s-a alipit Solomon, târât de iubire. A avut de neveste şapte sute de crăiese împărăteşti şi trei sute de ţiitoare; şi nevestele i-au abătut inima." (1 Regi 11:1-3).

Inima lui Solomon, mintea lui a fost deturnată de la relația cu Dumnezeu prin intrarea în legături cu demonii, legături care sigur că erau de natură spirituală. Acest exemplu ne servește drept dovadă a faptului că înțelepciunea sau capacitatea de a înțelege și de a cunoaște alături de toate informațiile pe care le putem acumula, nu reprezintă un garant al rezolvării problemei fundamentale ale omului, și anume moartea. Procesul cercetării va conduce întotdeauna la cunoaștere, însă cunoașterea despărțită de Dumnezeu nu va oferi niciodată omului soluția nevoii sale fundamentale, motiv pentru care cu cât progresul în cunoaștere fără Dumnezeu este mai mare, cu atât cercetătorul se va adânci mai mult în frustrare și disperare.

Omul a pierdut accesul la viața veșnică prin cunoașterea fără de Dumnezeu (Geneza 3:22), dar are deschisă calea înapoi la veșnicie prin cunoașterea de Dumnezeu în Isus Hristos, Fiul Său: *„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu."* (Ioan 17:3).

Invitație la întâlnire de studiu biblic

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu şi rugăciune în perioada **15 – 19 iulie 2015**. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica, iar printre subiectele care vor fi studiate se numără: „Esențialul"; „Legământul cel veșnic"; „Cum să fii desăvârșit"; „Domnia harului"; „Legi și consecințe" etc.

Spre deosebire de anii precedenți, această întâlnire va avea loc în municipiul Orăștie, județul Hunedoara. Motivele pentru care am optat pentru această schimbare sunt multiple, dar cel mai important este că, în cadrul acestei întâlniri, ne dorim să organizăm și câteva prezentări cu caracter evanghelistic. În timpul zilei ne vom întâlni pentru a participa la trei prezentări, iar după amiaza va avea loc o a patra prezentare la care vor fi invitați locuitorii municipiului Orăștie și a localităților învecinate.

În ceea ce privește cazarea, există două posiblități:

1. Prima alternativă este aceea de a vă rezerva o cameră la unul dintre hotelurile sau pensiunile din municipiul Orăștie, sau din împrejurimi. Vă recomandăm Hotelul Dacor (telefon 0354.107.205 și 0768.196.202) și Pensiunea Jorja (tel. 0254.240.013). Desigur că există și alte alternative, iar informații despre toate acestea puteți găsi pe internet. Dacă totuși există informații pe care nu le puteți obține din nicio sursă, îl puteți contacta pe domnul Pitea Radu la numărul de telefon 0766.392.390.
2. Cea de-a doua alternativă este un loc de campare aflat de 30 de kilometri de municipiul Orăștie. Locul de campare asigură toaletă și dușuri comune pentru care nu trebuie să plătiți nimic, însă trebuie să rețineți că aveți nevoie de cort și de tot ceea ce mai este necesar petrecerii a cinci zile în aceste condiții, pe lângă transportul zilnic până la Orăștie și înapoi. Cei care doresc să obțină mai multe informații legate de această alternativă, îl pot contacta pe domnul Ardeiaș Vlad la numărul de telefon 0742.248.883.

Trebuie să rețineți de asemenea că, spre deosebire de anii precedenți, nu vom mai putea asigura nici mesele zilnice. Acesta este motivul pentru care trebuie să vă asigurați hrana pentru toată această perioadă de timp fie prin a vă aduce de acasă, fie prin achiziționarea alimentelor din municipiul Orăștie unde puteți găsi două piețe și magazine Kaufland, Penny, Lidl.

Suntem conștienți de faptul că această schimbare va îngreuna participarea dumneavoastră la aceste întâlniri, însă am ales această alternativă în favoarea tuturor acelor persoane care locuiesc în zona Orăștie și care vor avea posiblitatea de a auzi poate pentru prima dată vestea cea bună a Împărăției Cerurilor. Știm că pentru toți cei care își vor dori să participe, nu le va fi imposibil.

Vă aşteptăm cu inimile deschise!

Prietenii de la „Divina Vindecare"

Vă invităm să vizitați și saitul **www.edy.hu**, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe saitul **www.edy.hu** vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la ***adresaedi@gmail.com*** pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

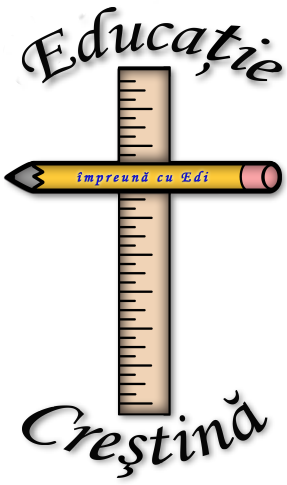

Vă așteptăm să ne vizitați și pe saitul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea ***Revista*** puteți găsi toate numerele revistei ***Divina Vindecare***, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea ***Cărți*** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea ***Media*** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit.

Secțiunea ***Visteria*** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria saitului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Hitből hitbe

Revelation 14:12

Heilung in Christus

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browser-ul dumneavoastră următorul URL: **http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee**) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 65 Mai 2015
Tiraj 640 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.